

LA MIRADA DEL BISBE

Obrim portes

L'església parroquial no és solament un edifici funcional. És lloc sagrat, consagrat a Déu, símbol visible del seu amor enmig del món. Quan una església està oberta, Crist mateix obre els braços a tothom. És una invitació constant a entrar, a pregar, a trobar la pau. En un món que corre i sovint no escolta, les portes obertes d'una església són una paraula sense paraules, un silenci que crida: «Déu és aquí, t'espera.»

L'església oberta al llarg del dia acull el plor del qui sofreix, la súplica del qui cerca, la gratitud del qui estima, la celebració de la fe i la vida. És refugi i font. És testimoni de generacions que hi han trobat consol, sentit, redempció. I és, també avui, el cor espiritual de cada comunitat, per petita que sigui.

L'Església no és solament la comunitat, sinó també la casa que la fa visible i tangible. Quan tanquem les portes de les nostres esglésies per manca de recursos econòmics o humans, per qüestions de seguretat o per desànim, tanquem un rostre de Crist al món. Mantenir-les obertes és un acte de confiança en l'Esperit Sant, que segueix actuant.

Catalunya, amb la seva diversitat i pluralitat, necessita presències discretes però reals del Misteri de Déu. En un entorn marcat per la secularització, el pluralisme religiós, per la recerca espiritual i també pel buit existencial, una església amb horari ampli de portes obertes és un gest senzill de missió. No calen grans paraules: només estar. I en aquest ser-hi, Déu obra.

En un temps en què moltes realitats semblen diluir-se, mantenir les nostres esglésies i capelles del Santíssim obertes i accessibles a l'oració és un signe i testimoni d'esperança.

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

† **Xabier Gómez García**

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Passar per la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà (I)

Les persones que hem anat o aniran a celebrar el Jubileu a Roma hem viscut el pas per la Porta Santa com un dels moments més significatius del pelegrinatge. Segurament que l'acte solemne de l'obertura de la Porta Santa, donant inici a l'Any Sant, és un dels gestos més simbòlics de l'Any Jubilar i passar per la Porta Santa és el que vol realitzar tot pelegrí, sabent que viure el Jubileu no es redueix a aquest fet.

En el nostre pelegrinatge diocesà vam poder passar per la Porta Santa de totes les Basíliques Majors. Però quan s'inicià la celebració dels Anys Jubilars només hi havia una Porta Santa, que es trobava a Sant Joan del Laterà, la cate-

dral del bisbe de Roma. Però l'afluència de tants pelegrins va comportar que s'obriessin altres Portes Santes en diferents basíliques. Com bé sabem, el papa Francesc, en la butlla *Spes non confundit* (L'esperança no pot defraudar) amb la qual convoca aquest Jubileu, determina quines seran declarades Portes Santes afegint-hi una d'extraordinària, que després hem sabut que ha estat concretada a la presó de Rebibbia perquè els interns puguin viure la gràcia del Jubileu.

Celebrant avui la solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau voldria fixar-me en la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà. Certament que en passar-hi

durant el pelegrinatge diocesà, cantant el Credo i sense possibilitat d'aturar-s'hi en el llindar, no hi ha possibilitat de contemplar la bellesa artística de la Porta Santa. No obstant, el més important és expressar que volem seguir i deixar-nos guiar per Jesús recordant les seves paraules: «Jo soc la porta: els qui entren per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges» (Jn 10,9).

La Porta Santa és una de les cinc portes d'accés a la Basílica de Sant Pere situades en el seu atri meravellós. En les antigues basíliques l'atri no té només una raó de tipus funcional sinó també litúrgica, en el sentit que és l'espai que

ens prepara per entrar en l'interior de l'església, lloc de pregària, de contemplació i de celebració.

La porta, diferenciant els espais, ens permet l'accés a l'interior de l'església, lloc de trobada amb Crist i amb la comunitat cristiana que es deixa guiar, acompanyar i enfortir pel mateix Crist amb la gràcia dels sacraments. Per la Porta Santa entrem a la Basílica de Sant Pere que custòdia la seva tomba, ens unim a la fe de l'Església fonamentada en la fe dels Apòstols, encapçalats per sant Pere, el cap dels Apòstols, que testimonià la seva fe en el Senyor fins a la mort, fins al martiri.

Mn. Antoni Elvira

LA MIRADA DEL OBISPO

Abramos
las puertas

La iglesia parroquial no es solo un edificio funcional. Es lugar sagrado, consagrado a Dios, símbolo visible de su amor en medio del mundo. Cuando una iglesia está abierta, Cristo mismo abre los brazos a todo el mundo. Es una invitación constante a entrar, a rogar, a encontrar la paz. En un mundo que corre y a menudo no escucha, las puertas abiertas de una iglesia son una palabra sin palabras, un silencio que llama: «Dios está aquí, te espera.»

La iglesia abierta a lo largo del día, acoge el llanto de quien sufre, la súplica de quien busca, la gratitud de quien ama, la celebración de la fe y la vida. Es refugio y fuente. Es testigo de generaciones que han encontrado en ella consuelo, sentido, redención. Y es, también hoy, el corazón espiritual de cada comunidad, por pequeña que sea.

La Iglesia no es solo la comunidad, sino también la casa que la hace visible y tangible. Cuando cerramos las puertas de nuestras iglesias por carencia de recursos económicos o humanos, por cuestiones de seguridad o por desaliento, cerramos un rostro de Cristo al mundo. Mantenerlas abiertas es un acto de confianza en el Espíritu Santo, que sigue actuando.

Cataluña, con su diversidad y pluralidad, necesita presencias discretas pero reales del Misterio de Dios. En un entorno marcado por la secularización, el pluralismo religioso, por la búsqueda espiritual y también por el vacío existencial, una iglesia con horario amplio de puertas abiertas es un gesto sencillo de misión. No hacen falta grandes palabras: solo estar. Y en este ser, Dios obra.

En un tiempo en que muchas realidades parecen diluirse, mantener nuestras iglesias y capillas del Santísimo abiertas y accesibles a la oración es un signo de esperanza.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Units som i fem més missió

La Catedral-Parròquia de Sant Llorenç ha acollit, diumenge 15 de juny a la tarda, l'Eucaristia d'enviament dels joves de la diòcesi que participaran el proper mes de juliol al Jubileu dels Joves a Roma. Una celebració que ha coincidit amb la Santíssima Trinitat i que ha estat molt participada i representativa de la diòcesi santfeliuena.

Van participar joves de tots els grups que viatjaran a Roma el proper mes de juliol per viure el Jubileu dels Joves. La Catedral de Sant Llorenç es va omplir de joves de les parròquies de Sant Feliu de Llobregat, Castelldefels, d'Abrera,

de Sant Antoni de Pàdua i Sant Boi de Llobregat (del camí neocatecumenal), de Molins de Rei, de Sant Just Desvern i de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi.

Una celebració que el bisbe Xabier ha qualificat «d'expressió de comunió, signe d'esperança per als joves i la diòcesi».

El bisbe Xabier també va animar els joves a fer una altra trobada postjubileu per compartir plegats l'experiència. Un grup de joves també van animar musicalment la celebració litúrgica.

La celebració va cloure amb una petita trobada al pati de la catedral per compartir tots plegats.

Trobada de catequistes
a l'arxiprestat de Montserrat

L'arxiprestat de Montserrat ha celebrat una nova trobada amb catequistes on hi eren representades un bon nombre de parròquies. Va ser el passat dissabte 14 de juny i la trobada va servir per reconèixer que es comparteix un moment eclesial en el què es demana molta obertura a la diversitat de cada comunitat. En aquest sentit, es van detectar uns reptes davant els quals serà de gran ajut el treball compartit entre les catequistes de diverses parròquies de l'arxiprestat.

Alguns d'aquests reptes són:

- Una catequesi que interpel·li i incorpori la participació dels pares i mares dels infants.
- Adaptar els models catequètics, més enllà dels models escolars, a les situacions noves que ens demanen el nombre de participants, la situació religiosa de pertinença, la manca d'un entorn cristià...
- L'acollida molt personalitzada de cada situació familiar. Una acollida veritablement fraterna. Atendre amb estimació i com a font de riquesa la participació de nous vinguts de diferents terres i cultures.
- Oferir una espiritualitat sòlida que porti veritablement a Jesús.

Les catequistes s'emporten a continuar aquest camí de creixement pastoral i de missió en el curs vinent. Alhora dues catequistes assumeixen el compromís de coordinar els esforços per mantenir actiu aquest treball de comunió i creixement pastoral. De tota la tasca en donen gràcies a Déu.

**Marca la «X» a favor de l'Església
a la teva declaració de la renda**

Morir d'esperança, la pregària en record dels qui moren al mar

FOTO: SANT FELIU DE LLOBREGAT

FOTO: AGUSTÍ CODINACH / CATALUNYA CRISTIANA

El bisbe Xabier ha presidit enguany la tradicional pregària que organitza la Comunitat de Sant'Egidio per recordar aquelles persones que perden la vida enmig del mar en el seu camí cap a un futur millor i amb dignitat. La basílica dels Sants Just i Pastor de Barcelona es va omplir, el passat dimarts 17 de juny, per tal de retre

homenatge a totes i cadascuna d'aquestes persones.

Durant la seva homilia, el bisbe Xabier va destacar que «aquest mar, que hauria de ser camí de vida i trobada entre pobles, s'ha convertit massa sovint en una tomba sense nom», ha dit el bisbe en la seva reflexió, i això davant de la indiferència

del món: «El cristianisme no pot girar l'esquena al sofriment dels migrants. Ser cristià vol dir posar-se en camí amb ells, no com a espectadors, sinó com a germans. No podem mirar cap a una altra banda mentre es perden vides al mar o es construeixen discursos que justifiquen la indiferència que mata.»

Joan Torras, nou secretari general del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

El laic Joan Torras es convertia, el divendres 20 de juny, en el nou secretari general i canceller del Bisbat de Sant Feliu, en substitució de Mn. Joan Pere Pulido, que ha ocupat el càrrec durant els últims 21 anys.

Torras, que fins ara era el cap de gabinet de la Delegació de Patrimoni del bisbat, va prendre possessió del càrrec agraït al bisbe Xabier l'impuls de la sinodalitat, situant un primer laic a l'equip de govern del bisbat, i po-

tenciant l'Horitzó 2035, dibuixant missió conjunta de preveres, diaques, persones laiques i religioses i religioses.

El nou secretari general va voler fer memòria de la tasca del bisbe Agustí,

primer bisbe titular de la Diòcesi, i de Mn. Jaume Berdoy, primer vicari general del bisbat.

Per la seva banda, Mn. Joan Pere Pulido ha fet balanç d'aquests anys a través d'un vídeo publicat al canal.

AGENDA

- **Dissabte 5 de juliol, a les 20 h**, el bisbe Xabier presideix l'Eucaristia a la parròquia dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern i confereix el sagrament de la Confirmació.
- **Diumenge 6 de juliol, a les 11.45 h**, el bisbe Xabier presideix l'Eucaristia del Diumenge de Pasqua a la parròquia de Sant Joan de Mediona i confereix el sagrament de la Confirmació.
- **Diumenge 6 de juliol, a les 18 h**, el bisbe Xabier confereix l'orde del diaconat al seminarista Juan Eusebio Brea Sánchez, a la Catedral de Sant Llorenç.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,18-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

1. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dimecres [Gn 21,5-8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sants Procès i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dijous [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliador, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial màrtir; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevi-

lla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Sant Antoni Maria Zaccaria (1502-1529), prevere, fundador dels Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prevere trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

Sant Pere i sant Pau (C)

COMENTARI

«Acabada la cursa em mantinc fidel»

La festa de sant Pere i sant Pau ens permet celebrar conjuntament la figura dels dos grans apòstols de l'Església. La primera lectura i l'evangeli fan referència a Pere; la segona a Pau. A l'evangeli trobem Pere amb una confessió clara de Jesús: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu». No és que sigui més llest que els altres sinó que ha rebut una revelació de Déu. Però ara Jesús el constitueix pedra fonamental de l'Església: *Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir*. Pere, doncs, és el fonament visible de l'Església de Jesucrist. I el Senyor li promet que el poder del mal no podrà res contra ella. A la primera lectura veiem Pere tancat a la presó. Però l'Església es preocupa per ell: *La comunitat pregava per ell sense parar*. I per això també el Senyor el deslliura de la presó: *Ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes*. Ha de continuar fent de cap visible d'aquella Església naixent. La segona lectura ens presenta Pau ja al final de la seva vida: *Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port*. Però es pot sentir feliç en aquest moment: *Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel*. És l'ideal de tot cristià. Però això també és obra de Déu: *El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli*. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. Aquesta és la seva confiança també per al futur: *El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar*. Dues grans figures. Pere dedicat especialment a proclamar l'evangeli entre els jueus i Pau, el gran teòleg que primer també predica als jueus, però s'adreça sobretot als pagans. Per això ha dit: *Déu m'ha donat forces perquè pogués escoltar l'evangeli tots els pagans*. Hem de confessar, amb les nostres obres, Crist com a Déu com Pere i portar l'evangeli a tothom, de manera que al final de la nostra vida puguem dir com Pau: *Acabada la cursa em mantinc fidel*.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 12,1-11)

En aquells dies, el rei Herodes detingué alguns de l'Església per fer-los mal. Feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan, i quan s'adonà que això era ben vist dels jueus, feu agafar també Pere. Eren els dies dels Àzims. El feu tancar a la presó i confià la seva guarda a quatre esquadres de soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua. Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava Déu per ell sense parar.

Herodes ja anava a fer-lo comparèixer, però la nit abans, mentre Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó, tot d'una l'àngel del Senyor es presentà, i la cambra s'omplí de claror. L'àngel tocà Pere, el desvetllà i li digué: «De pressa, aixeca't!» I les cadenes li caigueren de les mans. Li digué: «Cenyeix-te i posa't les sandàlies.» Pere ho va fer, i l'àngel va afegir: «Pren el mantell i segueix-me.»

Pere sortí a fora i el seguia, sense saber que això que l'àngel feia era de veritat; es pensava tenir una visió. Passaren la primera guàrdia, passaren la segona, i arribaren a la porta de ferro que dona a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren, anaren fins a la primera cantonada, i l'àngel el deixà.

Llavors Pere, tornant en si, digué: «Ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot el que el poble dels jueus esperava contra mi.»

► Salm responsorial (33)

R. *El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta.*

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.17-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-19)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Filip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Simó Pere li contestà: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.»

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 12,1-11)

En aquellos días, el rey Herodes decidió arrestar a algunos miembros de la Iglesia para maltratarlos. Hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan. Al ver que esto agradaba a los judíos, decidió detener también a Pedro. Eran los días de los Ázimos. Después de prenderlo, lo metió en la cárcel, entregándolo a la custodia de cuatro piquetes de cuatro soldados cada uno; tenía intención de presentarlo al pueblo pasadas las fiestas de Pascua. Mientras Pedro estaba en la cárcel bien custodiado, la Iglesia oraba insistentemente a Dios por él. Cuando Herodes iba a conducirlo al tribunal, aquella misma noche, estaba Pedro durmiendo entre dos soldados, atado con cadenas. Los centinelas hacían guardia a la puerta de la cárcel. De repente; se presentó el ángel del Señor, y se iluminó la celda. Tocando a Pedro en el costado, lo despertó y le dijo: «Date prisa, levántate». Las cadenas se le cayeron de las manos, y el ángel añadió: «Ponte el cinturón y las sandalias». Así lo hizo, y el ángel le dijo: «Envuélvete en el manto y sígueme». Salió y lo seguía, sin acabar de creerse que era realidad lo que hacía el ángel, pues se figuraba que estaba viendo una visión. Después de atravesar la primera y la segunda guardia, llegaron al portón de hierro que daba a la ciudad, que se abrió solo ante ellos. Salieron y anduvieron una calle y de pronto se marchó el ángel. Pedro volvió en sí y dijo: «Ahora sé realmente que el Señor ha enviado a su ángel para librarme de las manos de Herodes y de toda la expectación del pueblo de los judíos».

► Salmo responsorial (33)

R. *El Señor me libró de todas mis ansias.*

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.17-18)

Querido hermano: Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no solo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león. El Señor me librará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-19)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos.»